

NIEUWSBRIEF

Imani **Belgium** vzw

Ontwikkelingsorganisatie
info@imanibelgium.org
<https://www.imanibelgium.org>

Vijftiende jaargang nr.36

7 januari 2021

Voorwoord

Met zeer hoge verwachtingen hebben we met zijn allen reikhalzend uitgekeken naar dit nieuwe jaar dat de belofte in zich draagt van eindelijk verlost te worden van het vermaledijde virus dat ons reeds bijna een jaar lang gegijzeld houdt. Noodgedwongen hebben we slechts in mineur gevierd, in kleine bubbels, velen ongetwijfeld ook in eenzaamheid. Voor onze jeugd waren het droeve tijden, beperkt in hun bewegingsvrijheid en niet in de mogelijkheid om hun jeugdigheid te vieren. Studenten zitten al maanden aan het scherm van hun laptop of pc gekluisterd en onze senioren kijken vanachter een raam weemoedig naar de veranderende seizoenen, vol verlangen om hun geliefden weer in de armen te mogen sluiten. Voor Imani was het ook geen gemakkelijk jaar. Alle evenementen die gepland en voorbereid waren moest worden afgelast. Frustrerend. Alsof we met ons ganse gewicht aan een kar duwden die in de modder was vastgelopen.

Maar er waren ook tekenen van hoop en bemoediging. Zoals de blijken van erkenning en waardering voor al degenen die, ondanks eigen risico, de maatschappij op gang hielden. Zoals de clubs en organisaties die hun evenementen ten voordele van Imani moesten afgelasten, hun hoofd niet lieten hangen, maar op zoek gingen naar alternatieve inkomsten en die ook vonden. Alvast een reden om zelf het hoofd niet te laten hangen.

Ook in Kenia ontkwam men niet aan de maatregelen als gevolg van Covid-19. Het opleidingscentrum moest de deuren sluiten en kon pas voorzichtig heropenen in november. De opleidingen moesten worden stopgezet en een aantal geplande investeringen moesten uitgesteld worden tot de maatregelen zouden versoepeld worden. Ondertussen ging veel aandacht naar de voorbereiding van het nieuwe schooljaar en kreeg de moestuin extra aandacht. Op 5 januari gaat het nieuwe schooljaar van start.

We kijken hoopvol uit naar wat 2021 ons brengen zal.

GELUKKIG NIEUWJAAR!

Frans Van Miert

**Ook met een
gehavend zeil
houden wij
koers**

BIJ IMBEKE IN KENIA

Door de coronamaatregelen moest ook het Imbeke opleidingscentrum zoals alle scholen zijn deuren sluiten vanaf 23 maart. Maar geregeld kwamen studenten toch naar hun klas om gebruik te maken van de machines en toetellen om voor zichzelf of in opdracht iets te fabriceren. Zoals één van de naaisters die kleding maakte voor deze twee masai mannen.

Hervatten van de opleidingen

In november konden de lessen eindelijk worden hervat. Vijftien nieuwe studenten boden zich aan, 8 voor de richting haartooi en 7 voor snit & naad. Eén meisje brengt dagelijks haar baby mee. Nog 4 studenten waren geïnteresseerd in koken en catering terwijl nog 6 kapsters en 5 naaisters de lessen in januari zullen vervoegen.

Imani zorgt er voor dat vanaf volgend schooljaar alle studenten een uniform zullen dragen.

Onderhoud en werk in de tuin

De Imbeke staff bleef ook paraat om de gebouwen netjes te houden en ook de arbeid op het veld moest verder gaan. O.a. pindanoten die in het voorjaar gezaaid werden moesten worden geoogst en gedroogd en het onkruid stoort zich niet aan een lockdown.

Examentijd in het Imbeke Centrum

In de loop van 2020 werd het Imbeke opleidingscentrum erkend als officieel examencentrum voor beroepsopleidingen en mag het dus officiële attesten van beroepsbekwaamheid afleveren.

Eenentwintig jonge vrouwen legden de proef af, slaagden in hun examen theorie en praktijk en werden beloofd met een diploma.

De dag van de uitreiking van de diploma's verzamelden allen in de grote zaal om te luisteren naar de gebruikelijke speeches met veel waarschuwingen maar ook goede raad en bemoedigen. Ook de cursisten mochten het woord nemen.

DIANA sprak over vriendschap, saamenhorigheid en elkaar aanmoedigen en waarschuwde dat roddel nergens toe leidt.

EVERLINE van haartooi getuigde hoezeer ze genoten had van de opleiding, dat ze droomde van ooit haar eigen kapsalon te hebben en dat ze daartoe nu alle kennis en kunde heeft opgedaan.

RENNER van snit & naad dankte het Imbeke team en de leerkrachten voor de kansen die ze kreeg. Ze maakt nu kleding voor andere vrouwen en de schooluniformen voor haar kinderen en wil graag anderen helpen bij hun opleiding tot naaister. Tijdens de pandemie maakte ze mondkapjes en verkocht die in het dorp en in de omliggende kerken.

Naaister EVERLINE OWANDA getuigde hoe buitenstaanders haar trachtten te ontmoedigen en zeiden dat ze te oud was om nog naar school te gaan en dat ze plaats moest laten voor jonge meisjes, waarop ze geantwoord had „laat die jonge meisjes maar komen, ik bezet niet alle stoelen”. Ze heeft zich niet laten ontmoedigen en is nu een van de beste naaisters en kan alles volkomen

zelfstandig maken. Ze maakt deurmatten van lompen, kleding of ander afval, ook haakwerk met draden en afval van kleding om te verkopen aan kerkgangers wanneer ze deelnemen aan een handwerkwedstrijd.

RICHARD, een van de lesgevers, zei nog dat ze voor hun eigen toekomst moeten kiezen, in zichzelf moeten geloven, voorzichtig moeten zijn in hun omgang met anderen en de juiste vrienden moeten kiezen.

Daarna werd de groepsfoto genomen.

De dag werd afgesloten met sport en spel en natuurlijk met de gebruikelijke maaltijd.

IMBEKE ALS TOEVLUCHTSOORD

Mama Mary's dochter

Ook tijdens de lockdown bleef de staff van Imbeke op post om de groententuin in orde te houden en om de schapen te verzorgen. Maar ook voor de mensen in nood bleef de poort constant open. En dat bleek ook nodig.

De dochter van mama Mary was recentelijk verhuisd van Kabondo naar de hut van haar grootmoeder dichtbij het Imbeke Centrum. De

Rauwe realiteit!

Borstkanker in ver gevorderd stadium.

Om privacy redenen plaatsen we geen foto.

reden daarvan werd pas duidelijk nadat de moeder in wanhoop bij Sophie kwam aankloppen.

Zij was er niet in gelukt om het nodige geld bijeen te krijgen om haar dochter naar het ziekenhuis in Kisumu te laten brengen omdat de dokter in Oyugis geen hulp kon bieden.

Sophie regelde in allerijl vervoer om de jonge vrouw naar Kisumu te brengen waar ze daags nadien nog werd geopereerd. Het heeft niet mogen baten. Twee dagen na de operatie is het ze gestorven.

De kanker was in een te ver gevorderd stadium. De hulp kwam dus te laat.

Het toont nog maar eens aan tot welke dramatische toestanden armoede kan leiden.

Alfred, slachtoffer van Covid-19

Alfred woonde met zijn vrouw in Nairobi. Twaalf jaar geleden kreeg hij tuberculose aan de wervelkolom waardoor hij reeds sedert acht jaar verlamd is aan de onderste ledematen. Met de steun van zijn broer Ken, die ook in Nairobi woonde, slaagde hij erin om er te blijven wonen in een huurhuisje. Zijn broer die een goed inkomen

had zorgde er ook voor dat Alfred een elektrische rolstoel kreeg zodat hij zich enigzins onafhankelijk kon verplaatsen en hij betaalde ook de medische kosten. Ken werd slachtoffer van het corona virus en overleed.

Alfred kon de huur van zijn huisje niet meer betalen en was genoodzaakt terug te keren naar zijn ouderlijke thuis in Oyugis.

Erger nog, de huisbaas legde beslag op zijn elektrische rolstoel om de achterstallige huur te compenseren.

Toen Alfred in Oyugis arriveerde had hij een grote open wonde aan de dij als gevolg van een niet verzorgde doorligwonde.

De Assisi kliniek heeft zoveel mogelijk geholpen met verband en windels maar zowel Assisi als het hospitaal in Oyugis geraakten zonder voorraad. Sophie zorgt ervoor dat hij verder verzorgd wordt

en dat hij tweemaal per week naar Kisii wordt gebracht voor dialyse.

Door de goede zorgen verloopt de genezing voorspoedig.

Sophie is nog steeds op zoek naar een aangepaste elektrische rolstoel.

CORONA IN KENIA

Effecten van Covid-19 in Kenia

Rapport van Sophie d.d. 21 juli 2020

De pandemie van Covid-19 blijft sinds mei het leven van de Kenianen teisteren. Zeer veel mensen verloren hun job en miljoenen in de steden lopen het risico om uit hun huurwoning gezet te worden omdat ze de huur niet kunnen betalen. Uit een enquête van het Kenya National Bureau of Statistics bleek dat het aantal individuen dat afwezig was op het werk als gevolg van Covid-19 in mei sterk toenam terwijl de pandemie een spoor van economische vernietiging achterliet. Van elke tien gezinnen die werkloos waren, gaven 6 daarvan de schuld aan Covid-19, een verdubbeling van april. Nog eens 15 procent van de ondervraagden gaven tijdelijke bedrijfsluiting aan als oorzaak. Door het verminderde inkomen worstelen veel Kenianen met het betalen van de huur, transport of zelfs eten op hun tafel.

De overheid heeft een economisch stimuleringsprogramma opgezet om huishoudens en kleine bedrijven te beschermen tegen de verlamdende effecten van de crisis, maar dergelijke programma's worden nauwelijks gerealiseerd.

Hotels en restaurants gingen in mei gedeeltelijk terug open, zij het onder strikte gezondheids- en veiligheidseisen die voor kleine eetgelegenheden dan weer onuitvoerbaar bleken, bovendien bleef de avondklok met een sluitingsuur op 22.00 uur van kracht. Veel hotelmedewerkers bleven dus in de onzekerheid wanneer ze terug aan het werk zouden kunnen gaan. De meeste hotelmedewerkers van het lagere kader zijn vrouwen en worden zwaar getroffen door deze maatregelen. Vele gezinnen werden zwaar getroffen doordat obers, deejays, kuisploegen, artiesten en barmannen hun baan verloren.

De enorme stijging van de werkloosheid onder vrouwen weerspiegelt het soort werk dat ze doen, en de meesten van hen zoeken hun kostwinning in sectoren die gemakkelijk onder de druk van de pandemie vallen. De meesten onder hen werken ook in huizen waar ze nu overbodig zijn omdat de huiseigenaren en hun gezinnen ook geen werk meer hebben. De meerderheid van de Kenianen, ongeveer 15 miljoen, halen hun inkomen uit de informele sector waar de lonen klein en wisselvallig zijn en waar geen werkzekerheid geboden wordt.

Het openbaar vervoer van en naar Nairobi en Mombasa is hervat. Vele mensen die de dure huur in de steden willen ontlopen maken er gebruik van om naar het platteland te reizen waar ze denken dat het leven draaglijker en minder kostelijk is. Omdat het aantal passagiers is afgenomen hebben de busmaatschappijen de tarieven vanuit Nairobi

opgetrokken van 1200 Keniaanse shilling naar 3000 Keniaanse shilling en deze van/naar Mombasa verdubbeld. Het openbaar vervoer op het platteland werd sterk verstoord doordat de eigenaars van de matatus (kleine busjes), bij gebrek aan voldoende passagiers, hun voertuigen op stal hielden. Met als gevolg dat zichzelf, maar ook hun chauffeurs en conducteurs, geen inkomen meer hadden. Dit heeft op zijn beurt ook gevolgen gehad voor de benzineverkopers, de monteurs, de winkels die reserveonderdelen verkopen, de sjacheraars en zelfs voor de jongeren die zich bezighouden met het schoonmaken van de voertuigen. Natuurlijk met een grote impact op vele huishoudens.

De meeste gezinnen overleven met één maaltijd per dag en ze hebben ook hun etenstijd aangepast. De meeste gezinnen vervoegen thans de kwetsbare groep, ook al behoorden ze daar voordien niet toe. In Nairobi steunt de regering een aantal geselecteerde gezinnen uit de sloppenwijken met een wekelijkse geldsom. Het is geleden van april dat daar nog een voedselbedeling plaats vond. De meest noodlijdenden kregen dan elk 2 rijstschotels (ongeveer 500 gram) waarvoor ze een ganse dag in de rij moesten gestaan. Een moeder uit de kuststreek was zo wanhopig dat ze stenen kookte terwijl de kinderen huilend wachtten om uiteindelijk van vermoeidheid in slaap te vallen. Het was pas nadat een buurvrouw de media inlichtte dat ze hulp kreeg van andere Kenianen en van bedrijven.

Vele sectoren op het platteland zitten in financiële moeilijkheden. Verhuurders van zowel winkelgebouwen als van woningen worden zwaar getroffen en kunnen hun bankleningen niet meer afbetalen. Sommigen stonden hun huurders toe om gedurende 3 maanden slechts de helft huur te betalen

maar dat liep eind juni ten einde. Als gevolg van de pandemie bleven vele huurders in gebreke bij de betaling van hun huur. Vele bedrijven gingen failliet. Sommige ouders werden depressief en kregen zelfmoordneigingen omdat ze financieel gedestabiliseerd waren. Het aantal wezen is toegenomen. Vooral ouders die hun baan in de stad verloren weten niet wat te beginnen.

De heropening van de scholen is verdaagd naar januari 2021. Dit betekent dat leraren in particuliere scholen en hun gezinnen tegen een periode van zes maanden aankijken zonder inkomen. De 320.000 leraren op openbare scholen behouden wel hun salaris. Het overige ondersteunende personeel zal tot 2021 onbetaald blijven omdat hun salaris afhankelijk is van het schoolgeld. De langdurige sluiting van de scholen wordt als oorzaak aangehaald van de escalatie van tienerzwangerschappen en van gevaarlijke illegale abortussen. De universiteiten en technische scholen zoals Imbeke konden in september worden geopend, maar alleen als ze zich houden aan de voorschriften zoals het verstrekken van maskers, beschikbaar stellen van ontsmettingsmiddelen, zeep en schoon water, aanplakken van de veiligheidsmaatregelen en afstandsregels. Dezelfde uitdaging staat in 2021 ook te wachten voor het basis- en voortgezet onderwijs.

Sociale crisis. Gebrek aan een baan ontnemt iemand zijn waardigheid in de samenleving. Als er niet voldoende aandacht aan wordt besteed kan deze economische crisis uitgroeien tot een ernstige sociale crisis met stijgende werkloosheid, misdaad, prostitutie, psychische stoornissen en gendergerelateerd geweld. Zoals verwacht gaan een aantal bedrijven geleidelijk open en bieden zo een perspectief voor een aantal mensen. Een aantal van hen zullen echter genoeg moeten nemen met een loonsvermindering of met lagere functies omdat bedrijven enige tijd zullen nodig hebben op te herstellen.

Gendergerelateerd geweld is zorgwekkend gestegen. Vele organisaties besteden veel aandacht aan preventie en de effecten en impact van gendergerelateerd geweld. Kindermishandeling is in opmars en ouders, voogden, religieuze instellingen, maatschappelijke organisaties en de overheid worden opgeroepen op te staan om de jonge samenleving te redden. Het is gebleken dat familieleden en burens meisjes van amper 13 jaar van achter de rug van hun ouders lokken. Sommigen worden zwanger terwijl ze niet eens beseffen wat het is om zwanger te zijn. De provincie bracht statistieken naar voren die aantoonde dat 513 meisjes tussen 13 en 17 jaar tussen januari en mei misleid werden en dat er minstens 25 zwanger zijn. Ook werd melding gemaakt dat jongens seksueel werden misbruikt. Maar daarvan waren geen statistieken voorhanden.

De aanranding van volwassen mannen en vrouwen

werd openbaar gemaakt om de gemeenschap te alarmeren zodat tijdig actie kon genomen worden.

Bleek ook dat vrouwen uit frustratie geld uit de zakken van hun man namen om eten te kunnen kopen. De mannen ervoeren dit als mentaal geweld wat dan weer leidde tot het plegen van fysiek geweld tegen hun vrouw, scheidingen, getraumatiseerde kinderen en medische rekeningen.

Het feit dat kinderen niet naar school kunnen gaan

en dus de hele tijd thuis zitten zet hen aan tot kwajongensstreken die aanleiding geven tot kindermishandeling. Kinderarbeid is toegenomen omdat kinderen moeten meehelpen in de zoektocht naar inkomen en voedsel.

De lockdown en het reisverbod maakten dat de mannen in de steden vast zaten terwijl de vrouwen op het platteland verbleven. Dit heeft geleid tot prostitutie aan beide kanten met psychologische trauma's aan beide kanten.

Er is melding gemaakt van een man die fysiek is aangevallen door de vriendjes van zijn drie dochters omdat hij de relatie afkeurde. Dit voorval is gemeld als geweld door minderjarigen en toont de uitdagende invalshoek van gendergerelateerd geweld.

Discriminatie van één geslacht blijkt ook stigma te veroorzaken bij mannen, vrouwen en transgenders. Onze gemeenschappen weten heel goed dat er transgender mensen onder ons zijn maar willen er nooit over praten. Het wordt hoog tijd dat we hen en homoseksuelen accepteren zoals ze zijn en betrekken bij het gemeenschapsleven.

Het aantal gevallen van partnergeweld neemt ook toe vanwege financiële problemen en sociale frustraties van de ouders.

De trainingen focussen nu op de oorzaken, gevolgen en hoe gendergerelateerd geweld te voorkomen, inclusief de nazorg voor de geschonden slachtoffers.